

Vikingen – Erik Gustaf GEIJER

Vid femton års ålder blef stugan mig trång,
Där jag bodde med moder min.
Att vakta på gettren blef dagen mig lång.
Jag bytte om hog och sinn.
Jag drömde, jag tänkte jag vet icke hvad,
Jag kunde, som förr, ej mer vara glad
Uti skogen.

Med häftigt sinne på fjellet jag språng,
Och såg i det vida haf.
Mig tycktes så ljuflig böljornas sång,
Där de gå i det skummande haf.
De komma från fjerran, fjerran land.
Dem hålla ej bojor, de känna ej band
Uti hafvet.

En morgon från stranden ett skepp jag såg,
Som en pil i viken det sköt.
Då svälde mig bröstet, då brände min hog,
Då viste jag hvad mig tröt.
Jag lopp ifrån gettren och moder min,
Och Vikingen tog mig i skeppet in
Uppå hafvet.

Och vinden med magt in i seglena lopp;
Vi flugo på böljornas rygg.
I blånande djup sönk fjellets topp,
Och jag var så glad och så trygg.
Jag Faders rostiga svärd tog i hand,
Och svor att eröfra mig rike och land
Uppå hafvet.

Vid sexton års ålder jag Vikingen slog,
Som skällde mig skägglös och vek.
Jag sjö-konung blef – öfver vattnen drog,
Uti härnadens blodiga lek.
Jag landgång gjorde, vann borgar och slott,
Och med mina kämpar om rofvet drog lott
Uppå hafvet.

Ur hornen vi tömde då mjödets must
Med magt på den stormande sjö.
Från vågen vi herrskade på hvar kust –
I Valland jag tog mig en mö –
I tre dagar gret hon, och så blef hon nöjd,
Och så stod vårt bröllop, med lekande fröjd,
Uppå hafvet.

En gång äfven jag ägde länder och borg,
Och drack under sotad ås
Och drog för Rike och menighet sorg,
Och sof inom väggar och lås.
Det var en hel vinter – den syntes mig lång,
Och fast jag var Kung var dock jorden mig trång
Emot hafvet.

Jag ingen ting gjorde, men hade ej ro,
För att hjälpa hvar hjälplös gäck.
Till mur vill man ha mig kring bondens bo
Och till lås för tiggarens säck.
På sakören, edgång och tjufvar och rån
Jag hörde mig mätt – vor' jag långt derifrån
Uppå hafvet!

Så bad jag – men hän gick och vintern lång,
Och med sippor stränderna strös,
Och böljorna sjunga åter sin sång,
Och klinga: till sjöss, till sjöss!
Och vår-vindar spela i dal och i höjd,
Och strömmarne frie störta med fröjd
Uti hafvet.

Då grep mig det fordna osynliga band,
Mig lockade böljornas ras.
Jag strödde mitt gull öfver städer och land,
Och slog min krona i kras
Och fattig, som förr, med ett skepp och ett svärd.
Drog mot okända öden i Vikinga-färd
Uppå hafvet.

Som vinden frie vi lekte med lust
På fjerran svallande sjö.
Vi menniskan sågo, på främmande kust,
På samma sätt lefva och dö.
Bekymren med henne städs bosätta sig;
Men sorgen, hon känner ej Vikingens stig
Uppå hafvet.

Och åter bland kämpar jag spejande stod
Efter skepp i det fjerran blå.
Kom Vikinga-segel – då gällde det blod:
Kom Krämarn – så fick han gå.
Men blodig är segren den tappre värd,
Och Vikinga-vänskap, den knytes med svärd
Uppå hafvet.

Stod jag mig om dagen å gungande stäf,
I glans för mig framtiden låg.
Så rolig, som svanen i gungande säf,
Jag fördes på brusande våg.
Mitt var då hvart byte, som kom i mitt lopp,
Och fritt, som omätliga rymden mitt hopp,
Uppå hafvet.

Men stod jag om natten å gungande stäf,
Och den ensliga vågen röt,
Då hörde jag Nornorna virka sin väf,
I den storm genom rymden sköt.
Likt menn'skornas öden är böljornas svall:
Bäst är vara färdig för medgång som fall
Uppå hafvet.

Jag tjugu år fyllt – då kom ofärden snar
Och sjön nu begärrar mitt blod.
Han känner det väl, han det för druckit har
Där hetaste striden stod.
Det brinnande hjerta det klappar så fort,
Det snart skall få svalka å kylig ort
Uti hafvet.

Dock klagar jag ej mina dagars tal:

Snar var, men god, deras fart.

Det går ej en väg blott till gudarnas sal:

Och bättre är hinna den snart.

Med dödssång de ljudande böljor gå:

På dem har jag lefvat – min graf skall jag få

Uti hafvet.

Så sjunger, på ensliga klippans hall,

Den skeppsbrutne Viking bland bränningars svall –

I djupet sjön honom rifver –

Och böljorna sjunga åter sin sång,

Och vinden vexlar sin lekande gång:

Men den tappres minne – det blifver.